

Hasła:

Centralną myśl Księgi Wyjścia stanowi to, że Chrystus jest odkupieniem, zbawieniem i zaopatrzeniem Bożego ludu, a także środkiem, za pomocą którego lud oddaje Bogu cześć i Mu służy; w ten sposób w Bogu osiągną oni cel pełnego Bożego zbawienia – zbudowanie Jego mieszkania.

Każdy, kogo Bóg powołuje, musi sobie uświadomić, iż jest odkupionym krzewem ciernistym (odkupionym grzesznikiem podlegającym niegdyś Bożemu potępieniu), w którym płonie ogień, i że ogniem tym jest sam Trójjedyny Bóg, Bóg zmartwychwstania.

Bóg chce zmienić nam sposób odżywiania, żeby stał się nim Chrystus – nasza prawdziwa manna zesłana nam przez Boga Ojca; w ten sposób przebudujemy się Chrystusem i będziemy żyli z powodu Niego i zostaniemy uczynieni Bożym mieszkaniem we wszechświecie.

Bóg wyprowadził dzieci Izraela z Egiptu, by uczynić je królestwem kapłanów, królestwem, w którym każdy jest kapłanem żyjącym wyłącznie dla Bożych spraw i służącym Mu w tym, czym się zajmuje.

Poselstwo pierwsze

Objawienie Boga i Boża budowla – cel Jego zbawienia, zaopatrzenia i objawienia

Wersety biblijne: Wj 3,6.14-16.18; 5,1; 24,8; 17,6; 25,8-9; 40,1-2.34-38.

I. W Księdze Wyjścia przedstawione jest objawienie różnych aspektów Boga, między innymi Boskiej Trójcy:

A. Księga Wyjścia objawia różne aspekty Boga; jest On:

1. Samoistnym i wiecznie istniejącym Bogiem – 3,14.
2. Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba – w. 6, 15-16; 4,5; Mt 22,31-32.
3. Bogiem Hebrajczyków – Wj 3,18; 5,3; 7,16; 9,1.13; 10,3.
4. Bogiem Izraela – 5,1; 24,10; 32,27; 34,23.
5. Przemawiającym Bogiem – 4,10.30; 9,35; 20,1.
6. Bogiem przymierza – 2,24; 6,4-5; 24,8; 13,5.
7. Suwerennym Bogiem – 3,20-21; 4,21; 7,3-5; 8,10; 9,16; Rz 9,15-23.
8. Odkupiającym i zbawiającym Bogiem – Wj 6,6; 15,13; 14,30.13; 15,2.
9. Błogosławiącym Bogiem – 23,25; 32,29.
10. Uzdrawiającym Bogiem – 15,26.
11. Wlewającym się Bogiem – 34,29-35.
12. Zalecającym się Bogiem – 19,4-6; Jr 2,2; 31,32.
13. Przetworzonym i zwieńczonym Bogiem – Wj 17,6; J 19,34; 7,37-39.
14. Bogiem, który mieszka w przybytku – Wj 25,8-9; 29,46; 40,1-2.34-38.

B. W Księdze Wyjścia mieści się objawienie Boskiej Trójcy – 33,2-5; 34,5-10:

1. Księga ta podkreśla dwie sprawy dotyczące Boskiej Trójcy: Anioła Bożego, albo inaczej Anioła Jahwe, i Ducha Bożego – 3,2.4.6-7.14-15.
2. Boska Trójca objawiona jest w typie słupa obłoku, który symbolizuje Trójjedynego Boga ucieleśnionego w Chrystusie i urzeczywistnionego jako Duch – 14,19-20.

3. Boska Trójca objawiona jest w typie Jahwe i Anioła Jahwe, który wprowadza swoich odkupionych do pięknej ziemi i wyłącza ich wrogów – 23,20-23.
4. Boska Trójca objawiona jest w typach rozłupanej skały, świecznika i złożonego olejku – 17,6; 25,31; 30,23-25.
5. Przybytek obleczony w obłok i wypełniony chwałą przedstawia w formie typu ucieleśnionego Trójjedynego Boga – 40,2.9.34.36-38.

II. Księga Wyjścia, będąca księgą obrazów, objawia, że Boża budowla jest celem Jego zbawienia, zaopatrzenia i objawienia – 25,8-9; 40,1-2.34-38:

- A. Pełne Boże zbawienie dla Jego wybranego ludu obejmuje Paschę, wyjście z Egiptu i przejście przez Morze Czerwone:
 1. Pascha symbolizuje odkupienie – 12,1-13.
 2. Wyjście symbolizuje opuszczenie świata – 5,1; 7,4-5; 12,31-32.35-36.41.51.
 3. Przejście przez Morze Czerwone symbolizuje chrzest – 14,13-31; 1 Kor 10,1-2.
- B. Na pustyni dzieci Izraela doświadczyły Bożego zaopatrzenia – niebiańskiej manny i żywej wody z rozłupanej skały – Wj 16,14-15; 17,6; 1 Kor 10,3-4:
 1. Karmienie się manną oznacza niebiański sposób odżywiania i konstituowanie się niebiańskim pierwiastkiem.
 2. Chrystus został uderzony dla nas, żeby wypłynęła z Niego żywa woda, która zdoła ugasić nasze pragnienie – Wj 17,6; J 19,34; 7,37-39.
 3. Trójjedyny Bóg wbudowuje się w naszą istotę w miarę tego, jak Go spożywamy i pijemy – Ef 3,14-19.
- C. Na górze Bożej (górze Horeb) dzieci Izraela otrzymały objawienie na temat Boga i przybytku – Wj 3,1; 24,13; 19,1-7; 20,1-3; 25,8-9:
 1. Góra Boża duchowo oznacza miejsce, w którym Bóg przemawiając, udziela wizji.
 2. Na górze tej lud Boży ujrzał niebiańską wizję, dzięki której poznał Boga, a także życie zgodne z Bogiem.
 3. Na górze tej lud Boży ujrzał objawienie pragnienia, jakie Bóg ma w sercu – mieć mieszkanie na ziemi – w. 8-9; Mt 16,18; 1 Kor 3,9b; Ef 2,21-22; 4,16.

- D. Celem Bożego zbawienia, zaopatrzenia i objawienia jest Jego budowla, mieszkanie na ziemi – Wj 25,8:
1. Boża budowla to zespolenie Boga z człowiekiem (J 14,20; 15,4a; 1 J 4,15), zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga (1 Tm 3,15-16; J 17,22; Ef 3,19b.21) i powiększenie Boga (J 3,29a.30a; Kol 2,19).
 2. Centralną myśl Księgi Wyjścia stanowi to, że Chrystus jest odkupieniem, zbawieniem i zaopatrzeniem Bożego ludu, a także środkiem, za pomocą którego lud oddaje Bogu cześć i Mu służy; w ten sposób w Bogu zbudują się oni z Nim i będą się spotykać, porozumiewać i wzajemnie w sobie zamieszkiwać.
 3. Zamyśl tej księgi polega na pokazaniu nam, że celem pełnego Bożego zbawienia jest zbudowanie Jego mieszkania – 40,1-2.34-35; 1 P 2,2.4-5:
 - a. Ta księga to relacja o tym, jak Bóg zbawił swój wybrany lud i dał mu niebiańską wizję, by lud ten mógł wybudować Mu mieszkanie na ziemi.
 - b. Bóg wychowywał swój lud, dzieci Izraela, po to, by uzyskać mieszkanie.
 - c. Wybrany lud Boży został zupełnie zbawiony, gdy przechodził od upadku aż do Bożego mieszkania – 1,11; 40,1-2.34-35.
- E. W Chrystusie my i Bóg, Bóg i my, budujemy się ze sobą, spotykamy i mieszkamy; oto centralna myśl zawarta w Księdze Wyjścia – Ef 2,19-22.
- F. Księga Wyjścia prowadzi do zbudowania przybytku – 25,8-9; 40,1-2.34-35:
1. Bóg pragnie uzyskać swój zbiorowy wyraz za pośrednictwem swojego powołanego i odkupionego ludu – 25,8.
 2. Musimy wyzwolić się ze świata i być wolni, by brać udział w Bożym budowaniu – 1,11:
 - a. Świat sprzeciwia się Bożej budowli, a Boża budowla – światu – Rz 12,2.
 - b. Jeśli Boży lud zechce dać się wyratować od świata dla Boga, będzie On mógł osiągnąć na ziemi swój cel i uzyskać swoje mieszkanie – Wj 40,1-2.34-35.
 3. Ze względu na Bożą budowlę musimy zyskać doświadczenie

- w Mara i Elim i pić wodę życia w zmartwychwstaniu – 15,22-27; 17,6.
4. Musimy budować Boże mieszkanie według wzoru objawionego na górze; wzór przybytku i jego sprzętów stanowi pełny i kompletny typ zarówno pojedynczego Chrystusa – Głowy – jak i zbiorowego Chrystusa – Ciała, kościoła – typ obejmujący wiele szczegółów dotyczących tego, czego doświadczamy z Chrystusa ze względu na życie kościoła – 25,9; Hbr 8,5; 9,4, przyp. 3.
 5. Boże mieszkanie jest zbudowane z Chrystusa, którego doświadczaliśmy, którym się radowaliśmy i którego złożyliśmy Bogu w ofierze – Wj 25,2-7:
 - a. Kościół jest budowany z Chrystusa, który stał się naszym doświadczeniem – w. 3-7.
 - b. Kościół budowany jest z materiałów pełnych charakteru zmartwychwstania i znajdujących się całkowicie na niebiańskiej pozycji – w. 2.
 - c. Materiały na Bożą budowlę stanowią cnoty osoby i dzieła Chrystusa; cnoty te posiadaliśmy, doświadczaliśmy ich i radowaliśmy się nimi oraz złożyliśmy Bogu w zmartwychwstaniu w postaci ofiary podnoszenia – w. 2-7.
 6. Ze względu na zbudowanie Bożego mieszkania potrzebujemy takiego poświęcenia, w którym ofiarujemy Bogu drogoceenne rzeczy; bez takiego poświęcenia Boża budowla nie może zaistnieć w praktyce – Rz 12,1; Wj 25,2; 35,4-9.
 7. Księga Wyjścia rozpoczyna się niewolą w Egipcie, a kończy zbudowanym przybytkiem; księgę tę wieńczy Boży przybytek, Jego mieszkanie napelnione Jego chwałą – 1,11; 40,17.34-35.
- G. Fizyczny przybytek (później świątynia), Boże mieszkanie w Starym Testamencie, był tak naprawdę symbolem zbiorowego ludu, dzieci Izraela, które były domem Bożym – 25,8-9; Hbr 3,6:
1. Na początku wieku Nowego Testamentu wcielony Chrystus – ucieleśnienie Boga – był zarówno przybytkiem, jak i świątynią Boga – J 1,14; 2,19-21.
 2. Dzięki swej śmierci i zmartwychwstaniu pojedynczy Chrystus powiększył się i stał zbiorowym Chrystusem, kościołem, złożonym z nowotestamentowych wierzących, którzy są świątynią, domem Bożym i Ciałem Chrystusa – 1 Kor 3,16-17; 1 Tm 3,15; Hbr 3,6; 1 Kor 12,12.

3. Na koniec przybytek i świątynia znajdą swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – Trójjedynym Bogu zespolonym ze swoim odkupionym ludem zarówno ze Starego, jak i Nowego Testamentu – odwiecznym Bożym mieszkaniu – Obj 21,3.22.

Poselstwo drugie

Pełny obraz powołania przez Boga Mojżesza, stanowiącego model Bożego sługi

Wersety biblijne: Wj 3,2.6.8.14-15; 4,3-4.6-7.9.14b-16.24-26.

I. Mojżesz jest najlepszym przykładem ilustrującym sprawę porzucania naturalnych sił i zdolności; nikt inny w Biblii nie jest tak dobrym tego przykładem:

- A. W naturalnych siłach i zdolnościach nie ma boskiego pierwiastka.
- B. Naturalne siły i zdolności działają samodzielnie, nie według Bożej woli.
- C. Naturalne siły i zdolności szukają swej własnej chwały i zaspokajają własne pragnienia.
- D. Naturalne siły i zdolności stają się użyteczne w zmartwychwstaniu w naszej służbie Panu.
- E. Mojżesza wykształcono we wszystkich naukach egipskich, był on potężny w słowie i czynie – Dz 7,22.
- F. Mojżesz uczynił coś dla Bożego ludu według własnej woli – w. 23-26.
- G. Bóg pomijał Mojżesza przez 40 lat – Wj 2,14-15; Dz 7,27-30:
 - 1. Mojżesz, człowiek, który otrzymał wykształcenie w pałacu królewskim, teraz został zmuszony do tego, by prowadzić życie pasterza na pustyni; mijały lata, a on utracił wszystko – pewność siebie, przeszłość, zainteresowanie, cel – Wj 3,11; zob. 2,11-13.
 - 2. Każdy, kogo Pan powołał, musi przejść przez okres, w którym straci pewność siebie, uświadomi sobie swą niemożność i uzna, że nadaje się tylko do tego, by umrzeć.
 - 3. Mojżesz nauczył się służyć Bogu zgodnie z Jego prowadzeniem i w Nim pokładać ufność – Dz 7,34-36; Hbr 11,28:
 - a. Z naturalnymi zdolnościami Mojżesza się uporano i stały się one zdolnościami w zmartwychwstaniu; zdolności w zmartwychwstaniu odpowiadają Bożemu poruszaniu.
 - b. Tak naprawdę Bóg wbudował się w zdolności Mojżesza; w końcu jego zdolności napełniły się Bogiem.

II. Relacja na temat powołania Mojżesza przez Boga jest dłuższa od relacji na temat powołania innych ludzi w Biblii; Mojżesz był pierwszym w historii kompletnym, wykwalifikowanym i wydoskonalonym sługą Bożym; ponieważ był pierwszym w pełni przygotowanym sługą Bożym w Biblii, stanowi model Bożego sługi, a powołanie go przez Boga jest wzorem tego, w jaki sposób Bóg powołuje swoje sługi:

- A. Powołanie przez Boga odbyło się na tyłach pustyni (Wj 3,1); znajdować się na tyłach to inaczej nie być zadowolonym ze swojej obecnej sytuacji i rozczarować się nią:
- B. Kiedy Mojżesz udał się na tyły pustyni, przyszedł do góry Bożej Horeb (w. 1); nieraz tyły sytuacji okazują się górą Bożą.
- C. W Księdze Wyjścia 3,5 Bóg rzekł do Mojżesza: „Nie zbliżaj się tu! Zdejm sandały z nóg, gdyż miejsce, na którym stoisz, jest ziemią świętą”; „ziemia święta” w tym wersecie oznacza ziemię nietkniętą stopą ludzką:
 - 1. Wynika stąd, że Boże powołanie dokonuje się tam, gdzie nie ingeruje człowiek ani nie sięgają ludzkie zabiegi i opinie; jeżeli Bóg ma nas powołać, musimy znaleźć się w miejscu zarezerwowanym wyłącznie dla Niego.
 - 2. To, że Bóg powoływał Mojżesza ze środka krzewu, wskazuje, że Boże wezwanie dociera do nas z naszego wnętrza.

III. Osoba powołana przez Boga musi zobaczyć wizję płonącego krzewu ciernistego – Dz 7,22-36; Wj 3,2-6a:

- A. Każdy, kogo Bóg powołuje, musi sobie uświadomić, iż jest odkupionym ciernistym krzewem (odkupionym grzesznikiem podlegającym niegdyś Bożemu potępieniu – Rdz 3,17-18), w którym płonie ogień, i że ogniem tym jest sam Trójjedyny Bóg, Bóg zmarłych i zmartwychwstania – Pwt 33,16; Mk 12,26:
 - 1. To, że krzew ciernisty płonął, lecz się nie spalał, oznacza, iż Bóg nie chce, by „paliwem” było dla Niego nasze naturalne życie; On sam wyłącznie będzie płonął jako paliwo – Rz 12,11; 2 Tm 1,7; Kol 1,29; Iz 4,4; Obj 3,15-19.
 - 2. Musimy być gorący w duchu, a nie w naturalnym życiu (Rz 12,11); pozostawanie gorącym w naturalnym życiu jawi się obcym ogniem dla Boga i prowadzi do śmierci (Kpł 10,1-11; 16,12).

3. To, że krzew ciernisty płonął, lecz się nie spalał, oznacza, iż Bóg chwały – święty ogień – powinien w nas płonąć, lecz nie powinno to nas wyczerpywać; jeżeli sługa Boży jest wyczerpany, może to oznaczać, że do wykonywania tego, co robi dla Boga, używa własnej energii – zob. 1 Kor 15,10.58.
 4. Pamięć o tej wizji na pewno działała w Mojżeszu, nieustannie przypominając mu, by nie korzystał ze swoich naturalnych sił ani zdolności.
 5. Dzięki znakowi płonącego krzewu ciernistego Bóg poruszył Mojżesza myślą, że jest on naczyniem, kanałem, za pośrednictwem którego Bóg może się przejawiać – 2 Kor 4,7; Flp 1,20.22-25.
 6. Przez lata uczmy się jednego: pracować dla Boga, nie wykorzystując do tego swego naturalnego życia, tylko pozwalając, by płonął w nas Bóg.
 7. Relacja na temat ciernistego krzewu ma być nieustanną pamiętką i świadectwem dla tych, których Bóg powołuje – Pwt 33,1.16; Mk 12,26.
 8. Niech ta relacja o płonącym krzewie wywrze na nas głębokie wrażenie, byśmy nigdy jej nie zapomnieli; wizja ta musi odciśnąć się na naszej istocie.
- B. Kościół jest zbiorowym krzewem ciernistym, w którym płonie Bóg zmartwychwstania – zob. Rdz 2,22; Ef 2,6:
1. Ostatecznym celem Boga jest uzyskać mieszkanie, zbudować je sobie – J 1,14; 2,19; 1 Kor 3,16; Obj 21,3.22.
 2. Kościół to Trójjedyny Bóg, który płonie w odkupionym człowieczeństwie; na tym polega boska ekonomia – Łk 12,49-50; Dz 2,3-4.

IV. Osoba powołana przez Boga musi mieć objawienie tego, kim jest Bóg:

- A. Ten, który powołał Mojżesza, był po pierwsze Aniołem Jahwe – Wj 3,2:
1. Tytuł „Anioł Jahwe” odnosi się głównie do Chrystusa, Syna Bożego (zob. J 8,42) posłanego po to, by zbawić Boży lud od cierpienia (zob. Sdz 6,12-22; 13,3-22).
 2. W świetle Księgi Wyjścia 3,2.6 Anioł Jahwe, Posłany, był samym Jahwe, Posyłającym (zob. Za 2,6-11), Jahwe zaś jest Trójjedynym Bogiem (Wj 3,6.15).

3. Żeby powołać i posłać Mojżesza, Bóg, Posyłający, ukazał mu się jako Posłany.
- B. Imię Tego, który powołał Mojżesza, brzmiało Jestem – w. 14-15:
 1. Imię Jestem wskazuje, że Bóg, Chrystus, jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne – J 8,58; 6,35; 8,12; 15,1; Kol 2,16-17.
 2. Musimy wiedzieć, że Bóg, który powołuje, jest, a nas nie ma – Hbr 11,6.
- C. Ten, który powołał Mojżesza, był Bogiem jego ojca – Wj 3,6:
 1. Tytuł „Bóg twojego ojca” wskazuje na historię z Bogiem.
 2. W oczach Boga Pan, który was powołuje, jest Bogiem waszego duchowego ojca – 1 Kor 4,15.17; Ps 103,7; Flp 2,19-22.
- D. Ten, który powołał Mojżesza, był Bogiem zmartwychwstania:
 1. Musimy znać Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba – Trójjedynego Boga, który wzbudza z martwych:
 - a. Bóg Abrahama symbolizuje Boga Ojca, który powołuje człowieka, usprawiedliwia go i wyposaża do życia przez wiarę oraz do życia w społeczności z Nim – Rdz 12,1; 15,6; rozdz. 17–18; 19,29; 21,1-13; 22,1-18.
 - b. Bóg Izaaka symbolizuje Boga Syna, który błogosławi człowieka dziedzictwem wszystkich swoich bogactw, życiem radowania się Jego obfitością i życiem w pokoju – 25,5; 26,3-4.12-33.
 - c. Bóg Jakuba symbolizuje Boga Ducha działającego we wszystkim dla dobra tych, którzy Go miłują, przeobrażającego człowieka i czyniącego go dojrzałym w boskim życiu, żeby człowiek mógł błogosławić wszystkich, władać całą ziemią i zaspokoić wszystkich Bogiem Synem – zasobem życia – 27,41; 28,1–35,10; rozdz. 37; 39–49; Rz 8,28-29.
 2. Osoba powołana przez Boga musi być w zmartwychwstaniu i czynić wszystko w zmartwychwstaniu w celu zbudowania kościoła, który istnieje całkowicie w zmartwychwstaniu – Ef 1,19-23; Rz 8,11; 1 Kor 15,45b.58.

V. Osoba powołana przez Boga musi znać cel Bożego powołania – Wj 3,8:

- A. Od strony negatywnej celem Bożego powołania jest wybawić Boży wybrany lud z tyranii szatana i świata, symbolem których są odpowiednio faraon i Egipt – Rz 1,16.
- B. Od strony pozytywnej celem Bożego powołania jest wprowadzić Boży wybrany lud we wszechzawierającego Chrystusa, urzeczywistnianego jako wszechzawierający Duch w naszym duchu, przedstawionego w formie typu przez ziemię Kanaan, opływającą w mleko i miód – Kol 2,6; Ga 3,14.

VI. Osoba powołana przez Boga musi wiedzieć, jak uporać się z szatanem, upadłym ciałem i światem – 1 J 3,8; Ga 5,17; 1 J 2,15:

- A. Wszystko, na czym polegamy, z wyjątkiem Boga, jest kryjówką dla węża – Wj 4,3-4; Łk 10,19.
- B. Nasze upadłe ciało jest konstytucją trądu – grzechu, zgnilizny i zepsucia – Wj 4,6-7; Rz 7,17-18.24-25; Iz 6,5.
- C. Świat wraz z jego zaopatrzeniem, rozkoszą i rozrywką jest pełen krwi śmierci – Wj 4,9; 1 J 5,19; Ga 6,14.

VII. Osoba powołana przez Boga potrzebuje doświadczeń uzupełniania i przycinania:

- A. Zgodnie z zasadą Ciała osoba powołana potrzebuje kogoś, kto będzie dla niej uzupełnieniem; służy to jej ograniczeniu, ochronie i zabezpieczeniu – Wj 4,14b-16; Łk 10,1; Pwt 32,30; Koh 4,9-12.
- B. Osoba powołana musi sama chcieć doświadczać obrzezania swojego naturalnego życia, by stać się kimś użytecznym w rękę Pana w celu wypełnienia Jego odwiecznego zamysłu, i przygotować się do wypełnienia Bożego posłannictwa – Wj 4,24-26.
- C. Niech każdy aspekt Bożego powołania stanie się dzisiaj naszym doświadczeniem w Pańskim odzyskiwaniu.

Poselstwo trzecie

Cel Bożego powołania

Wersety biblijne: Wj 3,7-8.10.12.17-18; Ef 1,4-5; 2 Tm 1,9-10; 1 P 2,9.20; 5,10; 1 Kor 1,9; 2 Tes 2,14; 1 Tes 2,12.

I. Celem Bożego powołania, jak objawia to Księga Wyjścia, jest wyzwolić dzieci Izraela, Boży wybrany lud, z tyranii Egipcjan i Egiptu, ziemi niewoli, i wprowadzić je do Kanaanu, ziemi opływającej w mleko i miód – 3,7-8.10.17:

- A. Naród egipski przedstawia w typologii królestwo ciemności, a faraon symbolizuje szatana, diabła – Kol 1,13; 1 J 5,19b; J 12,31; Hbr 2,14-15; Obj 12,9a:
 - 1. Świat to nie źródło przyjemności, tylko miejsce tyranii; każdy aspekt świata to forma tyranii – Ga 4,8.
 - 2. Szatan zawłaszczył dla siebie wybrany lud Boży – przeznaczony do tego, by wypełnić Boży zamysł – i trzyma go w świecie – Ef 2,2; Łk 13,11-12:
 - a. Istnieć to jedno, lecz istnieć dla boskiego zamysłu to coś zupełnie innego – Rz 8,28; Ef 1,11; 3,11; 2 Tm 1,9.
 - b. Szatan zagarnął ludzi dla siebie, wskutek czego zabiegają oni wyłącznie o egzystencję, a nie o to, jaki cel Bóg dla niej przewidział – Mt 6,25.31-33.
- B. Wyrwać kogoś z rąk szatana i z królestwa ciemności to potężne dzieło – 12,28-29; Łk 11,21-22; Dz 26,16-18; Kol 1,13:
 - 1. Dlatego boskie objawienie w Nowym Testamencie bardzo mocno akcentuje wartość głoszenia ewangelii – Rz 1,16; Mt 24,14; Mk 16,15.
 - 2. Bóg powołuje nas między innymi po to, by móc się nami posłużyć do wyprowadzenia innych z zawłaszczenia i tyranii szatana oraz świata – Dz 26,18; Ef 3,9.
- C. Zgodnie z typologią wprowadzenie dzieci Izraela do Kanaanu, pięknej ziemi opływającej w mleko i miód, symbolizuje wprowadzenie ludu we wszechzawierającego Chrystusa, mającego niezgłębione bogactwa – w. 8; Kol 1,12:
 - 1. Ostatecznym celem Bożego powołania jest wprowadzenie Jego ludu do pięknej ziemi, żeby tam mógł on zaznawać wszechzawierającego Chrystusa – Ef 3,18; Kol 2,6-7.16-17; 3,11.

2. Musimy wyprowadzać ludzi ze świata i wprowadzać ich we wszechzawierającego Chrystusa ze względu na Boże królestwo i Bożą budowlę – Ef 3,8; 2,19-22.
- D. Trzeci rozdział Księgi Wyjścia objawia trzy przystanki na drodze do wypełnienia Bożego zamysłu: pustynię, górę i piękną ziemię – w. 8, 12, 17-18:
1. W wersecie 3,18 występuje słowo „pustynia”, użyte w pozytywnym sensie, oznaczające miejsce oddzielenia od świata:
 - a. Kiedy ktoś zostaje zbawiony, powinien zostać wyprowadzony ze świata na pustynię, tam, gdzie nie ma egipskiego pierwiastka.
 - b. Do głoszenia ewangelii potrzebujemy mocy zmartwychwstania, żeby wzbudzać innych z grobów i wyprowadzać ich na pustynię, sferę w zmartwychwstaniu, by odbyli oni trzydniową podróż – J 5,25; Ef 2,1.5-6; Kol 2,13.
 2. Na górze otrzymujemy objawienie o odwiecznym Bożym zamysle – Wj 3,12; 19,2; 24,9-13.18:
 - a. Na górze dzieci Izraela otrzymały objawienie o tym, jaki jest Bóg i o Jego pragnieniu posiadania mieszkania na ziemi – 19,3-6; 20,2; 25,8-9.
 - b. Na górze, gdzie niebo jest przejrzyste, możemy zobaczyć wizję Bożej ekonomii – 24,10; Obj 21,10.
 - c. Tu poznajemy, co Bogu leży na sercu, i widzimy, co pragnie On mieć dzisiaj na ziemi – Ef 1,5.9; Flp 2,13.
 3. Jeśli mamy osiągnąć ostateczny cel Bożego powołania, musimy podjąć dalszą podróż i wejść do pięknej ziemi – Wj 3,8.17; Pwt 8,7-10:
 - a. Lud Izraela wszedł do pięknej ziemi dzięki arce wraz z przybytkiem (Joz 3,3.6.8.13-17; 4,10-19), pogrzebowi w rzece Jordan (w. 1-9, 20) i obrzezaniu, żeby móc korzystać z bogactw tej ziemi (Pwt 8,7-10).
 - b. Listy do Galacjan, Efezjan, Filipian i Kolosan ukazują nam Chrystusa, który jest wszechzawierającą ziemią – Chrystusa, który jest centrum i obwodem, który jest w centrum odwiecznej Bożej ekonomii i wszystkim w niej – Kol 2,9; 3,11.

- c. Pomagajmy innym doświadczać Chrystusa we wszystkich Jego niezgłębionych bogactwach, żeby Bóg mógł ustanowić swoje królestwo i mieć dziś na ziemi mieszkanie – Ef 3,8; 2,21; Rz 10,12; 14,17.

II. Cel Bożego powołania w pełni jest objawiony w Nowym Testamencie:

- A. Bóg powołuje według tego, co przeznaczył (Ef 1,4-5), co zamierzył (2 Tm 1,9; Rz 8,28) i według swojej łaski (2 Tm 1,9-10).
- B. Bóg powołał w Chrystusie (1 P 5,10) i przez ewangelię (2 Tes 2,14).
- C. W Nowym Testamencie objawione są różne aspekty celu Bożego powołania:
 - 1. Bóg powołał nas z ciemności do swego cudownego światła – 1 P 2,9:
 - a. Ciemność jest znakiem grzechu i śmierci; to wyraz i sfera szatana, który przebywa w śmierci.
 - b. Gdy Bóg nas powołuje, otwiera nam oczy i zwraca od ciemności do światła oraz od władzy szatana do siebie; zwrócić się do Boga to zwrócić się do Jego władzy, czyli Bożego królestwa światłości – Dz 26,18.
 - 2. Boże powołanie polega na oddzieleniu Jego wybranych, uczynieniu ich świętymi dla Boga, byciem świętymi osobami, świętymi – Rz 1,7; 1 Kor 1,2.
 - 3. Bóg nas powołał, byśmy znaleźli się w społeczności Jego Syna, Jezusa Chrystusa naszego Pana, spożywali Jego wszechzawierające bogactwa i z nich korzystali – w. 9, 30.
 - 4. Bóg powołał nas, byśmy znosili cierpienia Chrystusa – 1 P 2,20-21.
 - 5. Ze względu na Ciało Chrystusa Bóg powołał nas do Chrystusowego pokoju – Kol 3,15.
 - 6. Bóg powołał nas, byśmy osiągnęli chwałę Pana Jezusa Chrystusa; powołał swoich wybranych do zbawienia w uświęceniu Ducha i wierze prawdy, by osiągnęli oni chwałę Pana Jezusa Chrystusa – 2 Tes 2,13-14.
 - 7. Bóg powołuje dzięki własnej chwale i po to, byśmy weszli do wiecznej Bożej chwały – 2 P 1,3; 1 P 5,10:
 - a. Bóg nas powołał nie tylko dzięki swej chwale, lecz także do tej chwały.

- b. Abyśmy mogli wejść do wiecznej Bożej chwały, Bóg wszelkiej łaski usługuje nam bogactwami obfitego zasobu boskiego życia, oddziałując na nas i w nas w Bożej ekonomii; to boskie działanie ma liczne aspekty i składa się z licznych kroków – w. 10; 2 P 1,3.
8. Bóg powołał nas do swego królestwa – 1 Tes 2,12:
- a. Królestwo Boże to organizm zbudowany z życia Bożego, które jest sferą życia dla Jego panowania; w sferze tej panuje On dzięki boskiemu życiu i wyraża siebie w tym boskim życiu – J 3,3.5-6; Mt 6,10.13.
 - b. Dzisiaj my, powołani, powinniśmy żyć w kościele, który jest królestwem Bożym, żebyśmy mogli wzrastać i rozwijać się w Bożym życiu ku pełnej dojrzałości; w wyniku tego wzrostu i rozwoju zapewnione nam będzie obficie wejście do wiecznego królestwa naszego Pana i Zbawcy Jezusa Chrystusa – Rz 14,17; 2 P 1,5-11.

Poselstwo czwarte

Zbiorowy krzew ciernisty

Wersety biblijne: Pwt 33,1.16; Wj 3,2-6a; 1 Tm 3,15-16;
Łk 12,49-50; Dz 2,2-4.

I. W oczach Boga Mojżesz był ciernistym krzewem, w którym płonął Trójjedyny Bóg (zob. Pwt 33,1.16); jako jednostki jesteśmy dzisiaj-Mojżeszami; jesteśmy jednak również częścią kościoła, zbiorowego krzewu ciernistego (zob. 1 Tm 3,15-16):

- A. Kiedy Mojżesz został powołany przez Boga, ujrzał wielki znak płonącego ciernistego krzewu; niegdyś byliśmy cierniami poddany mi przekleństwu w trzecim rozdziale Księgi Rodzaju, lecz w trzecim rozdziale Księgi Wyjścia jesteśmy odkupionym ciernistym krzewem; ten płonący krzew to zarówno dzieci Izraela w Starym Testamencie, jak i kościół w Nowym Testamencie.
- B. W kościele nadal jest dziś wiele „cierni”; kościół nie jest jeszcze drogim kamieniem; chwala jednak Panu za to, że przechodzimy proces przeobrażenia – Rz 12,2; 2 Kor 3,18.
- C. W Księdze Powtórzonego Prawa 33,16 Mojżesz mówił o Bogu jako Tym, który mieszka w krzewie; słowa te wypowiedział wtedy, gdy miał sto dwadzieścia lat, czterdzieści lat po tym, jak ujrzał wizję płonącego krzewu ciernistego:
 - 1. Mojżesz nigdy tej wizji nie zapomniał, nawet po wybudowaniu przybytku, kiedy Bóg w nim zamieszkał.
 - 2. Jakże to wspaniałe, że ciernisty krzew może być dziś mieszkaniem Boga na ziemi!

II. Ostatecznym celem Boga jest uzyskać mieszkanie; oznacza to, że odwiecznym zamysłem Boga jest zbudowanie sobie mieszkania:

- A. Księga Rodzaju przedstawia objawienie domu Bożego w Betel (28,10-22), lecz nie widzimy tam faktycznej budowy tego domu.
- B. Na początku Księgi Wyjścia Bóg mieszkał w krzewie, lecz pod koniec tej księgi zamieszkał w przybytku – 3,2-6a; 40,34-38.
- C. Przybytek z arką stał się więc punktem, wokół którego ogniskowała się historia dzieci Izraela; przybytek na koniec powiększył się i stał świątynią.

- D. Pan Jezus przyszedł zarówno jako Boży przybytek (J 1,14), jak i Boża świątynia (2,19); dziś kościół również jest Bożą świątynią (1 Kor 3,16); zwieńczeniem tej świątyni będzie ostatecznie Nowa Jerozolima, czyli zarówno Boży przybytek, jak i świątynia Boża w wieczności (Obj 21,3.22).
- E. Na początku Bożym mieszkaniem był odkupiony ciernisty krzew, lecz stopniowo krzew ten zostaje uświęcony, przeobrażony, upodobniony, a także otoczony chwałą; przybytek jest ilustracją przeobrażenia:
1. Znajdowało się w nim drewno akacjowe powleczone złotem, a także len haftowany złotą nicią; zarówno drewno akacjowe, jak i len symbolizują człowieczeństwo, a złoto – boskość – Wj 25,10-11; 26,15.29; 36,34; 37,1-2; 28,6; 39,3.
 2. W trzecim rozdziale Księgi Wyjścia Bóg mieszkał w ciernistym krzewie, lecz w czterdziestym rozdziale mieszkał w przybytku powleczonym i przeplecionym boskością; takie powleczone i przeplecione człowieczeństwo jest przeobrażonym człowieczeństwem.
- F. Zarówno krzew, jak i przybytek to symbole; faktycznym mieszkaniem Boga nie był ani fizyczny krzew, ani przybytek, lecz Jego lud:
1. Kiedy Bóg uporał się z dziećmi Izraela, stały się one drewnem akacjowym powleczonym złotem, a także lnem wyhaftowanym złotą nicią; dziś kościół jest wypełnieniem tego typu.
 2. Kościół być może obecnie jest odkupionym ciernistym krzewem, nadchodzi jednak dzień, kiedy będzie złotem, perłą i drogim kamieniem – Obj 21,18-21.
 3. Chwała Panu za wspianą wizję Bożego mieszkania! Wizja ta obejmuje Boże mieszkanie od etapu początkowego, etapu ciernistego krzewu, po etap zwieńczenia, etap Nowej Jerozolimy.
- G. Kiedy Mojżesz został powołany przez Boga, ujrzał święty ogień płonący w ciernistym krzewie; kiedy powołany został Paweł, zobaczył on tę samą wizję, przynajmniej jeśli chodzi o zasadę – zob. Dz 9,4-5:
1. Paweł ujrzał Trójjedynego Boga, który płonie w odkupionych przez Niego ludziach; dzięki temu boskiemu płomieniowi święty ogień był jedno z krzewem, a krzew jedno z ogniem, czyli z samym Trójjedynym Bogiem.

2. Pan Jezus powiedział kiedyś, że przyszedł rzucić ogień na ziemię (Łk 12,49); w dzień Pięćdziesiątnicy Duch przyszedł w postaci języków ognia (Dz 2,2-4).
3. Dzisiaj Pan nadal rzuca ogień na ziemię; ten święty ogień, boski płomień, pochwycił nas i teraz jesteśmy częścią ciernistego krzewu, który płonie Trójjedynym Bogiem.
4. Trójjedyny Bóg płonie w kościele i nad kościołem, który wybrał i odkupił; kościół zatem to Trójjedyny Bóg, który płonie w odkupionym człowieczeństwie; na tym polega boska ekonomia.
5. Ekonomia ta objawiona została Pawłowi (Ef 3,3-5.9); stanowi ona w istocie sedno boskiego objawienia; Mojżesz zobaczył ją w postaci symbolu, Paweł zaś ujrzał jej rzeczywistość.
6. Jakże chwalimy Pana za to, że Jego ekonomia została również nam objawiona! Każdy kościół miejscowy jest ciernistym krzewem, w którym płonie Trójjedyny Bóg.
7. W rozdziałach pierwszym i trzecim Listu do Efezjan mowa jest o boskiej ekonomii, udzielaniu się Trójjedynego Boga Jego odkupionemu ludowi, by stał się on wyrazem Boga; udzielanie to prowadzi do zaistnienia kościoła, który dzisiaj jest płonącym krzewem ciernistym.

III. Dzięki Bożemu odkupieniu oddzielający płomień z trzeciego rozdziału Księgi Rodzaju stał się nawiedzającym i zamieszkującym płomieniem w trzecim rozdziale Księgi Wyjścia – Rdz 3,24; Wj 3,2-3; Ga 3,13-14; Rz 12,11; 2 Tm 1,6-7:

- A. Cierń w trzecim rozdziale Księgi Rodzaju wskazuje, że nad upadłym człowiekiem ciąży przekleństwo – w. 17-18.
- B. Grzech pociągnął za sobą przekleństwo, a przekleństwo spowodowało pojawienie się oddzielającego płomienia ognia – w. 24.
- C. W trzecim rozdziale Księgi Wyjścia cierń, który otrzymał przekleństwo, staje się Bożym naczyniem, a płomień ognia staje się jedno z ciernistym krzewem – w. 2-4:
 1. Dzięki odkupieniu, symbolizowanemu przez baranka, zabitego i złożonego w ofierze Bogu za upadłego człowieka (Rdz 4,4), przekleństwo zostało usunięte i ogień stał się jedno z cierniem.

2. List do Galacjan 3,13-14 objawia, że odkupiający Chrystus zabrał przekleństwo i że otrzymaliśmy Ducha, ogień – zob. Łk 12,49-50; Dz 2,3-4.
- D. Dzięki Chrystusowemu odkupieniu sam Bóg, Święty, którego świętość oddziela grzeszników od Jego obecności, może przyjść i nas nawiedzić, pozostać u nas i wręcz w nas mieszkać.
- IV. W kościele, który jest zbiorowym krzewem ciernistym, płonie Bóg zmartwychwstania:**
- A. Dzieci Izraela były zbiorowym krzewem ciernistym; w takim stanie zostały odkupione (Wj 13,14-16), uświęcone (w. 2), przeobrażone i zbudowane; oto typ kościoła – zbiorowego krzewu ciernistego.
 - B. Nie mów, że kościół jest nędzny czy martwy; im więcej będziesz tak mówił, tym bardziej będzie nad tobą ciążyło przekleństwo; jeśli jednak będziesz wielbił Pana za życie kościoła i mówił o nim dobrze, sprawisz, że spocznie nad tobą Boże błogosławieństwo:
 1. „On nie dostrzegł żadnej nieprawości w Jakubie, nie widzi też żadnej przewrotności w Izraelu” – Lb 23,21.
 2. „Jak piękne są namioty twoje, o Jakubie! przybytki twoje, o Izraelu!” – 24,5.
 3. „Błogosławieni są, którzy cię błogosławia, a przekłeci, którzy cię przeklinają” – w. 9b.
 - C. Odkąd Nebukadnesar zniszczył miasto Jeruzalem aż do dziś, każdy kraj, lud, rasa czy jednostka, która przeklinała Żydów, sama otrzymała przekleństwo; kto zaś błogosławi Żydów, otrzymuje błogosławieństwo (Rdz 12,3); to samo dotyczy postawy, jaką obieramy względem kościoła – jeśli przeklinamy kościół, otrzymamy przekleństwo, jeśli zaś błogosławimy, otrzymamy błogosławieństwo.
 - D. Pomimo istnienia różnych podziałów, grzechu, zamieszania, nadużywania darów i heretyckiego nauczania w kościele w Koryncie apostoł wciąż nazywał go kościołem Bożym, ponieważ była w nim obecna boska i duchowa esencja, która czyni zgromadzonych wierzących takim kościołem – 1 Kor 1,2.
 - E. Jesteśmy dziś zbiorowym ciernistym krzewem – mieszkaniem dla Boga – bo dokonuje się to wyłącznie w zmartwychwstaniu:

1. Kościół jest Chrystusowy, „zmartwychwstańczy” i niebiański – zob. Rdz 2,22; Ef 1,19-23; 2,6.
 2. Zmartwychwstanie jest pulsem życia i linią życia boskiej ekonomii – 1 Kor 15,12.
 3. Nasz trud dla Pana w Jego życiu zmartwychwstania wraz z Jego mocą zmartwychwstania nigdy nie będzie na marne, lecz doprowadzi do wypełnienia odwiecznego Bożego zamysłu w wyniku głoszenia grzesznikom Chrystusa, usługiwania życiem świętym, budowania kościoła z doświadczeń przetworzonego Trójjedyne Boga, który jest złotem, srebrem i drogocennymi kamieniami – w. 58; 3,12.
- F. Pojedynczo jesteśmy krzewem ciernistym, razem zaś – zbiorowym krzewem ciernistym, w którym płonie Bóg zmartwychwstania; to obraz dzisiejszego życia kościoła.

Poselstwo piąte

Pascha

Wersety biblijne: Wj 12; J 1,29; 1 Kor 5,7-8; 1 P 1,18-20.

I. Bardzo szczegółowa relacja na temat Chrystusowego odkupienia przedstawionego w formie typu w Księdze Wyjścia wskazuje, że Bóg chce, abyśmy pamiętali o tym odkupieniu konkretnie i szczegółowo – 12,14; 13,9; 1 P 1,18-20; Mt 26,28-29; zob. Obj 22,1:

- A. Naturalny człowiek skończył „w trumnie w Egipcie” (Rdz 50,26); to rzeczywistość tego, że jesteśmy umarli w występkach i grzechach naszych oraz że nie mamy nadziei i jesteśmy bez Boga na tym świecie (Ef 2.1.12).
- B. Kiedy uwierzyliśmy w Chrystusa, który jest naszą Paschą, tego dnia przeżyliśmy nowe narodziny, kolejny początek i zaczął się w naszym życiu święty kalendarz – Wj 12,2-3:
 - 1. Pascha stanowiła dla dzieci Izraela kolejny początek i odbywano ją pierwszego miesiąca świętego roku, miesiąca Abib – 13,4.
 - 2. Słowo *Abib* oznacza kielkowanie, pączkowanie i oznacza kolejny początek życia i początek energii, jaka kryje się w życiu; ludzie Boży przeżywają podwójne narodziny, dwa początki: narodziny fizyczne z fizycznym początkiem i narodziny duchowe z duchowym początkiem służące ich zbawieniu (zob. J 3,5-6).

II. Pascha jest typem Chrystusa, który jest nie tylko barankiem paschalnym, lecz także każdym aspektem Paschy – 1,29; Wj 12,13; 1 Kor 5,7:

- A. Rzeczownik „Pascha” pochodzi od czasownika „przejść obok” (Wj 12,13) i wskazuje na sąd Boży, który przechodzi obok nas z powodu krwi Chrystusa, prawdziwego baranka paschalnego (J 1,29).
- B. Baranek był dla każdego domu, co objawia, że jednostką Bożego zbawienia jest dom, rodzina – Wj 12,3-4; Łk 19,9; Dz 11,14; 16,30-31.
- C. Tak jak baranka paschalnego badano przez cztery dni i okazał się on bez skazy, tak i Chrystusa poddawano badaniu i okazał się On doskonały, bez winy, zanim zabito Go w dniu święta Paschy – Wj 12,6; J 8,7.46; 18,38; 19,4.6; Łk 22,7-8.14-15; J 18,28.

- D. Baranek był jednoroczny, co objawia, że w oczach Boga, kiedy Pan Jezus znalazł się na krzyżu, był On świeży, nigdy nie wykorzystywany do innych celów – Wj 12,5; Hbr 10,5-10.
- E. Tak jak baranka zabiło całe zgromadzenie Izraela, tak i my mieliśmy udział w zabiciu Baranka Bożego – Wj 12,6; Dz 3,14-15; J 19,20; Iz 53,5-6.
- F. Tak jak mięso baranka paschalnego należało spożywać, by uzyskać zasób życia, tak my musimy spożywać Chrystusa, by uzyskać zaopatrzenie w życie – Wj 12,8-10; J 6,53.55-57:
1. Do rozwiązywania problemu upadku człowieka i wypełnienia pierwotnego Bożego zamysłu niezbędne są zarówno życie, jak i odkupienie.
 2. Prawne Boże odkupienie, dokonane dzięki krwi Chrystusa, stanowi określony tryb postępowania służący osiągnięciu Bożego celu, jakim jest udzielanie nam Chrystusa jako życia, byśmy zostali organicznie zbawieni – Rz 5,10.
- G. Mięso baranka paschalnego należało piec na ogniu, nie można było spożywać go surowego ani ugotowanego – Wj 12,8-9:
1. Pieczenie na ogniu symbolizuje cierpienia, jakich doznał Chrystus pod wpływem świętego ognia Bożego sądu – Iz 53,4.10; Ps 22,14-15; J 19,28.
 2. Spożywanie w stanie surowym symbolizuje brak wiary w Chrystusowe odkupienie i traktowanie Go jedynie jako wzór ludzkiego życia do naśladowania.
 3. Spożywanie po ugotowaniu symbolizuje uznanie Jego śmierci na krzyżu nie za śmierć służącą odkupieniu, ale za cierpienia spowodowane ludzkim prześladowaniem zakończonym męczeństwem.
- H. Dzieci Izraela miały jeść baranka wraz z jego głową, nogami i wnętrznościami; symbolizuje to przyjmowanie Chrystusa w całości wraz z Jego mądrością, działaniem, poruszaniem i wewnętrznymi upodobaniami oraz uczuciami – Wj 12,9; J 6,57; 1 Kor 1,24; Obj 14,4b; Flp 1,8.
- I. Baranka należało spożywać z niekwaszonym chlebem i gorzkimi ziołami, co oznacza wyeliminowanie wszystkiego, co grzeszne i doświadczanie goryczy tego, co grzeszne – Wj 12,8.
- J. Dzieci Izraela miały nie łamać kości baranka paschalnego – w. 46:

1. Gdy Chrystus został ukrzyżowany, nie połamano Mu kości – J 19,33.36.
 2. Niezlamana kość Chrystusa symbolizuje Jego niełamiwe, niezniszczalne życie wieczne, które udziela nam Jego życia – Rdz 2,21-22.
- K. Dzieci Izraela miały jeść baranka z przepasanymi biodrami, w sandałach na nogach i z laską w rękach oraz w pośpiechu – Wj 12,11:
1. Spożywanie Chrystusa, Baranka, dodaje nam energii do wyprowadzenia się z Egiptu, świata.
 2. W taki sposób korzystali z Paschy ci, którzy zostali odkupieni, by stać się Bożą armią – w. 17, 41, 51; 13,18.
- L. Nadproże i odrzwia domu mazano krwią baranka, która była w naczyniu, nabraną gałązką hizopu – 12,22:
1. Hizop, najmniejsza roślina, symbolizuje wiarę, która jest najmniejsza pod względem ilości; dzięki takiej odrobinie wiary korzysta się z krwi Chrystusa – 1 Krl 4,33; Mt 17,20.
 2. Krew baranka znajdująca się w niewielkim naczyniu symbolizuje to, że gdy się nawracamy, odkupieńcza krew Chrystusa została nam udostępniona w sposób skromny i łatwy do skorzystania.
- M. Chrystus jest nie tylko barankiem, niekwaszonym chlebem i gorzkimi ziołami; jest też domem, którego nadproże i odrzwia zostały pokropione odkupieńczą krwią – 1 Kor 1,30; Ef 1,7:
1. Krew otwiera nam dostęp do Chrystusa, którego symbolizuje dom, i chroni nas przed Bożym sądem – Hbr 10,19; Wj 12,13.23.
 2. Dzieci Izraela musiały pozostać w domu, którego drzwi dotknęła krew; nie wolno im było wychodzić aż do rana – w. 22:
 - a. Powinniśmy zachowywać swoje utożsamienie z Chrystusem, nieustannie zdając sobie sprawę, że my jesteśmy niczym, a On – wszystkim – J 15,4-5.
 - b. Odkupieńcza krew zachowuje nas w Chrystusie – 1 J 1,7.9.
- III. Dzieci Izraela miały zachowywać święto niekwaszonych chlebów przez siedem dni jako kontynuację święta Paschy – Wj 12,15-20; 13,6-7; Mt 26,17:**
- A. Chrystus jest naszym niekwaszonym chlebem, bezgrzesznym zasobem życia szczerości i prawdy, jest całkowicie czysty, bez domieszki i pełen rzeczywistości – 1 Kor 5,7-8.

- B. Kwasu miało nie być widać wśród dzieci Izraela; oznacza to, że odpowiadamy za rozprawianie się z grzechem, o którym wiemy, który się przejawia i który widać – Wj 13,7; 12,19; 1 Kor 5,7a; Hbr 12,1-2a:
1. Rozprawić się z grzechem, który wyszedł na jaw, to obchodzić święto niekwaszonych chlebów; jeżeli będziemy tolerować grzech, który został zdemaskowany, przestaniemy radować się społecznością z Bożym ludem – Wj 12,19; 1 Kor 5,13.
 2. Wyeliminujemy grzech jedynie wówczas, gdy codziennie będziemy spożywali Chrystusa, który jest ukrzyżowanym, zmarłym i bezgrzesznym życiem symbolizowanym przez niekwaszony chleb.
- C. Całe życie chrześcijańskie (symbolizowane przez siedem dni) od dnia nawrócenia po dzień, w którym zostaniemy pochwycony, powinno być ucztą, radowaniem się Chrystusem – naszą biesiadą, obfitym zasobem życia – Wj 12,16.18-19.

Wyjście z Egiptu i przejście przez Morze Czerwone

Wersety biblijne: Wj 12,37-42; 13,1–14,31.

I. Aby głęboko poruszyła nas doniosłość wyjścia z Egiptu, potrzebujemy zarówno obrazu ze Starego Testamentu, jak i słów z Nowego Testamentu:

A. W Księdze Wyjścia 12,29-42.51 przedstawione są liczne szczegóły dotyczące wyjścia Izraela z Egiptu:

1. Dzieci Izraela nie wyszły z Egiptu z własnej woli ani o własnych siłach; ich wyjście dokonało się dzięki zbawiającemu Bogu:
 - a. Wyjście wymagało odpowiedniego środowiska; najpierw Bóg ujarzmił faraona – tego, który zawłaszczył sobie dzieci Izraela – a następnie wszystkich Egipcjan – w. 29-33.
 - b. „Mocną ręką” Pan wyprowadził dzieci Izraela z Egiptu; Pańska ręka zbawiła ich od zawłaszczenia przez faraona – 13,3.14.
 - c. Faraon i Egipcjanie zostali ujarzmieni do takiego stopnia, że w rzeczywistości wypędzili dzieci Izraela z Egiptu – 12,33.39; 11,1.
2. Dzieci Izraela złupiły Egipcjan z ich srebra, złota i szat – 12,35-36.
3. „Noc ta jest czuwaniem dla Jahwe, aby ich wyprowadził z ziemi egipskiej” – w. 42:
 - a. W noc Paschy Bóg czuwał nad swoim ludem, by wyprowadzić go ze świata; lud zaś współpracował z Nim dzięki czuwaniu z Nim i dla Niego.
 - b. Jeżeli pragniemy wyjść ze świata, musimy być czujni, uważni i ostrożni – Rz 13,11-13; 1 Tes 5,5-7.
4. Boży lud opuścił Egipt w szyku bojowym (Wj 12,51; 13,18); pełne Boże zbawienie prowadzi do powstania armii, która będzie walczyła o Jego interesy na ziemi (zob. Ef 6,10-20).
5. Wyjście Izraela z Egiptu przedstawia w formie typu wyrwania się ze świata – Rz 12,2; 1 J 2,15-17:
 - a. Odcięcie się dzieci Izraela od Egiptu przedstawia w formie typu odcięcie się wierzących od świata – Ga 6,14.

- b. Możliwość udania się przez dzieci Izraela w drogę w celu złożenia ofiary Bogu przedstawia w formie typu możliwość podążania przez wierzących za Panem, by oddawać Mu cześć – Hbr 13,13-15.
 - c. Możliwość wejścia przez dzieci Izraela do pięknej ziemi i korzystanie z jej bogactw symbolizuje umieszczenie wierzących w Chrystusie, by korzystali oni z wszystkich Jego bogactw – 1 Kor 1,30; Ef 3,8.
- B. W Księdze Wyjścia 13,1-22 ważne kwestie związane z wyjściem odnoszą się do duchowego doświadczenia:
- 1. Dzieci Izraela zostały uświęcone dla Jahwe – w. 2:
 - a. Wyjście Bożego ludu ze świata służy uświęceniu dla Pana.
 - b. Uświęcenie opiera się na odkupieniu:
 - (1) Zgodnie z boskim żądaniem wszyscy, którzy są odkupieni, muszą też być uświęceni – w. 12-13.
 - (2) Odkupienie służy bezpieczeństwu Bożego ludu, uświęcenie zaś – wypełnieniu Bożego zamysłu – Rz 6,19.22.
 - 2. Dzieci Izraela wyszły z Egiptu w miesiącu Abib – Wj 13,4:
 - a. Słowo *Abib* oznacza kielkowanie, pączkowanie i wskazuje na kolejny początek życia.
 - b. Kolejny początek życia jest potrzebny, by Boży lud uświęcił się dla Pana dla Jego zadowolenia; w tym początku nie może być ani odrobiny kwasu – w. 6-7; Rz 6,4-5.19.
 - 3. Dzieci Izraela zabrały ze sobą z Egiptu kości Józefa – Wj 13,19:
 - a. Kość symbolizuje niezniszczalne życie, życie w zmartwychwstaniu; zabranie zatem kości Józefa z Egiptu do pięknej ziemi symbolizuje zmartwychwstanie – Rdz 2,21; J 19,33.36.
 - b. W oczach Boga wszystkie dzieci Izraela pomarły i zostały pogrzebane w Egipcie (Wj 1,6); wyjście z Egiptu było zatem w rzeczywistości zmartwychwstaniem.
 - c. Do wyjścia ze świata, prawdziwego uświęcenia dla Pana (13,2) i kolejnego początku bezgrzesznego życia (w. 4-7) może doprowadzić jedynie życie zmartwychwstania.
 - 4. „A Jahwe siedł przed nimi podczas dnia, jako słup obłoku, by ich prowadzić drogą, podczas nocy zaś jako słup ognia, aby im świecić, żeby mogli iść we dnie i w nocy” – w. 21:

- a. W typologii obłok symbolizuje Ducha, ogień zaś, służący oświeceniu – Słowo Boże; bieżące, żywe przewodnictwo, jakie Bóg nam daje, przychodzi do nas albo przez Ducha, albo przez Słowo – 1 Kor 10,1-2; Ps 119,105.
- b. Dwa słupy symbolizują Boga, ponieważ jest On zarówno Duchem, jak i Słowem, Słowo zaś jest również Duchem – J 4,24; 1,1; 6,63; Ef 6,17:
 - (1) Bóg, Słowo i Duch są jedno i nieustannie nas prowadzą oraz nami kierują czy to w dzień, czy w nocy.
 - (2) W życiu chrześcijańskim nie zachodzi różnica pomiędzy dniem a nocą, ponieważ światło bijące ze słupa ognia czyni noc dniem.

II. W Księdze Wyjścia 14,1-31 opisane są ostatnia walka faraona i przejście Izraela przez Morze Czerwone:

- A. Bóg posłużył się faraonem, by otoczyć siebie chwałą i dokonać zbawienia dla swego wybranego ludu – w. 3-10:
 - 1. Sprzeciw ze strony faraona doprowadził do powstania śródowiska, dzięki któremu możliwa była Pascha, wyjście i przejście przez Morze Czerwone.
 - 2. Na podobnej zasadzie Bóg wykorzystuje sprzeciw szatana, by dokonać zbawienia swego ludu.
- B. Dzieci Izraela przeszły Morze Czerwone przez wiarę – w. 22:
 - 1. Po rozmowie Boga z Mojżeszem (w. 15-16) pojawiła się w nich samoczynnie wiara i weszły one do morza (zob. Rz 10,17).
 - 2. Po chrzcie nowi wierzący powinni się zachęcić do ćwiczenia się w wierze w Boga, Tego, który działa w chrzcie – Kol 2,12.
- C. Faraon i jego armia utonęli i pogrzebało ich Morze Czerwone; oznacza to, że szatan i świat zostali osądzeni i pogrzebani w chrzcie – Wj 14,28; Rz 6,3-4; J 12,31; Hbr 2,14.
- D. Przejście przez Morze Czerwone jest typem chrztu – 1 Kor 10,1-2:
 - 1. Bóg posłużył się wodami Morza Czerwonego, by zbawić swój lud i oddzielić go od faraona i Egiptu – Wj 14,30:
 - a. Dzięki Morzu Czerwonemu dzieci Izraela zostały zbawione i weszły na pustynię, do sfery zmartwychwstania i oddzielenia, w której uwolniły się od wszelkich więzów i niewoli i mogły wypełnić Boży zamiar, czyli zbudować przybytek – Boże mieszkanie na ziemi – 15,22.

- b. Dzięki chrztowi nowotestamentowi wierzący zostają zbawieni od szatana i świata i wkraczają w sferę zmartwychwstania oraz oddzielenia, w której mogą zrealizować Boży zamiar, czyli zbudować kościół – mieszkanie Boga – Rz 6,3-5; Dz 2,40-41; Ef 2,21-22.
2. Pełne Boże zbawienie dla Jego wybranego ludu obejmuje Paschę, wyjście z Egiptu i przejście przez Morze Czerwone:
- a. Pascha, przedstawiająca w formie typu Chrystusa wraz z Jego odkupieniem, wystarczała do zbawienia Bożego ludu od sprawiedliwego Bożego sądu – Wj 12,12-13.
 - b. Aby zostać wybawieni od tyranii egipskiej, Izraelici musieli wyjść z Egiptu i przejść przez Morze Czerwone.
 - c. Po skorzystaniu z Chrystusowego odkupienia i zbawieniu od Bożego sądu nowotestamentowi wierzący muszą opuścić świat i się ochrzcić – Mk 16,16.

PYTANIA DO POSELSTW

pierwszego

1. Jak to możliwe, że Bóg jest zarówno samoistnym i wiecznie istniejącym niezmiennym Jestem, jak również przetworzonym i zwieńczonym Bogiem, który jest wodą życia w zmartwychwstaniu?
2. Zwięźle, lecz przy tym wyczerpująco wyjaśnij, w jaki sposób w Księdze Wyjścia Boska Trójca objawiona jest w słupie obłoku i w przybytku obleczonym w obłok i wypełnionym chwałą.
3. Na podstawie obrazów zawartych w Księdze Wyjścia wyjaśnij, w jaki sposób Księga ta objawia, że Boża budowla jest celem Jego zbawienia, zaopatrzenia i objawienia.
4. Co stanowi centralną myśl Księgi Wyjścia, na czym polega zamysł tej księgi i do czego ona prowadzi?

drugiego

1. Jak Mojżesz ilustruje sprawę porzucania naturalnych sił i zdolności oraz jak powołanie go przez Boga jest wzorem tego, w jaki sposób Bóg powołuje swoje sługi?
2. Na czym polega wizja płonącego krzewu ciernistego?
3. Na czym polega objawienie tego, kim jest Bóg, i jaki jest cel Bożego powołania?
4. Jak możemy się uporać z szatanem, upadłym ciałem i światem oraz na czym polega doświadczenie uzupełniania i przycinania?

trzeciego

1. Jakie ogólnie znaczenie ma Boże powołanie w Bożej ekonomii i w doświadczeniu Bożego ludu?
2. Do jakich trzech miejsc Bóg wyprowadza swój lud, gdy go powołuje, i jakie jest ich duchowe znaczenie?
3. Na czym polega ostateczny cel Bożego powołania?

czwartego

1. Prześledź wizję Bożego mieszkania od początkowego etapu odkupionego krzewu ciernistego, następnie w typie przybytku i kościele, wypełnieniu tego typu, po wieńczący etap Nowej Jerozolimy.
2. Porównaj powołanie Mojżesza (symbol) z Pawłowym objawieniem (rzeczywistością), by opisać kościół, który jest płonącym krzewem ciernistym.
3. Połącz cierń z ogniem w trzecim rozdziale Ksiąg Rodzaju i Wyjścia i za pomocą Listu do Galacjan 3,13-14 wyjaśnij, w jaki sposób oddzielający płomień stał się zamieszkującym płomieniem w doświadczeniu wierzących, którzy są kościołem.
4. Posłuż się proroctwem Balaama o dzieciach Izraela, by przedstawić, w jaki sposób są one (ze wskazaniem na kościół) zbiorowym krzewem ciernistym, świętym, doskonałym i czystym w oczach Boga.
5. Skąd wiemy, że Bóg w krzewie ciernistym jest Bogiem zmartwychwstania, w wyniku czego Jego mieszkanie dzisiaj jest całkowicie sprawą w zmartwychwstaniu?

piątego

1. Dlaczego obchodzenie Paschy jest tak ważne w naszym życiu chrześcijańskim zgodnym z Bożą ekonomią?
2. Jako że baranka paschalnego badano przez cztery dni, zanim go zabito, przedstaw również, jak badano Chrystusa, prawdziwego Baranka paschalnego, że okazał się On doskonały, zanim zabito Go w dniu święta Paschy.
3. Wyjaśnij, w jaki sposób, gdy spożywamy Chrystusa – Baranka paschalnego – urzeczywistniamy zarówno aspekt prawny, jak i organiczny Bożego zbawienia.
4. Przedstaw głębsze znaczenie pokropienia krwią baranka nadproży i odrzwi domu i jak to stosujemy w swoim doświadczeniu.
5. Przedstaw zastosowanie tego, jak obchodzenie święta niekwaszonych chlebów stanowi kontynuację święta Paschy.

szósteo

1. Wymień pięć głównych szczegółów związanych z wyjściem Izraela z Egiptu w świetle Księgi Wyjścia 12,29-42 i 51?
2. Wymień ważne kwestie, które widzimy w Księdze Wyjścia 13,1-22, związane z wyjściem i odnoszące się do duchowego doświadczenia?
3. W świetle Księgi Wyjścia 14,1-31 opisz ostatnią walkę faraona i przejście Izraela przez Morze Czerwone.

